

Sveti Francisek Asiski

In sestre Chiarelle tenek glasek je zazvenel: "Ko je bilo moje srce polno bolečin, si potolažil in razveselil mojo dušo."

"Pritisni me kakor pečat na svoje srce, kakor pečat na svojo roko," je z bronastim glasom odgovorila sestra Klara in se zagledala v tisti dan, ko je prišla, da gre z očetom...

"Gospod", je vzkliknila Klara vsa prevzeta, "Gospod!"

"In On je večni in je večno živ in je vedno s teboj in z nami in je ljubezen sama in dobrotu in usmiljenje! O pridite vsi, pridi Leon, ovčica božja, poslušaj in zapiši:

Ti najvišji, najmogočnejši, dobri Gospod,
Tebi vsa čast, hvala in slava in ves blagor,
ki si jih vreden le Ti, Najvišji,
a človek ni vreden, da Te imenuje.

Bodi hvaljen, Gospod, z vsemi svojimi stvarmi!
Posebno te hvalim s soncem, našim
gospodom bratom,

ki nam daje dan in nam ti svetiš z njim
in ki je lepo in blesteče in v velikem sijaju
in je Tvoj odsev, Ti Najvišji!

Zahvaljen bodi, Gospod za sestro luno in za
zvezde,

ki si jih pripel čiste in ljubke in lepe na nebo.

Bodi zahvaljen, Gospod, za veter, ki je naš brat
in za zrak in oblake in za lepo in slehernu
vreme,

ki z njim vzdržuješ svoje stvari.

Zahvaljen bodi Gospod za našo sestro vodo,
ki je tako koristna, tako pohlevna, dragocena
in čista.

Bodi zahvaljen, Gospod, za ogenj, ki je naš
brat,

in, ki nam z njim svetiš ponoči,

ki je lep in ljubezniv in silno močan.

Zahvaljen bodi, Gospod, za našo sestro mater
zemljo,

ki nas preživlja in nosi,

ki nam daje sadeže in pisane rože in travo.

Hvalite in slavite Gospoda

in zahvalite se mu in mu služite v veliki
ponižnosti."

In Klara in Leon in Rufin in Masseo in Angelo
so ga gledali kakor zamaknjeni in bilo jim je, da se
dvigajo od tal in plavajo nad zemljo in da poje vse
stvarstvo z njimi. Tedaj se je Frančišek zamislil in
zamolklo dejal: »O tam zgoraj v Assisiju pa je
razprtija med škofom in posvetno gosposko in nič
tega veselja ni v njih! Zapiši brat Leon, zapiši še to:
Zahvaljen bodi, Gospod, za vse, ki odpuščajo iz
ljubezni do Tebe svojim sovražnikom in prenašajo
slabosti in bridkosti. Blagor onim, ki živijo v miru do
konca, saj jih boš Ti, Najvišji kronal na veke!«

Prenehal je, mogočno se je zasvetilo sonce
nad mestom, v zlatem sijaju je bila vsa dolina.
Frančišek je čutil sonce na obrazu in rokah, zasopel
je toploto vase, nasmehnil se je v blaženosti in dejal:
»Pojdite, ljubi bratje, pojdite v Assisi in povejte, da
prosim vse gospode, naj bi šli k škofu! In, ko bodo
ondi, zaupajte v Boga in ne bojte se – zapojte to
mojo Sončno pesem, kakor pojejo božji pevci
našega Gospoda in pazite, da še prav posebej
poudarite zadnje kitice!«

»Blagoslovi nas, oče,« so odvrnili bratje, »da
srečno stopimo na to pot!«

»Pojdite v imenu Boga Očeta in Sina in
Svetega Duha!«

Odšli so bratje, a Klara je dehnila: Še mene
blagoslovi, oče!

se nadaljuje

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Dar Erne Mežnar

Današnji dan se vse bolj poredko zgodi, da ti kdo podari knjigo. Zelo me je presenetilo, ko mi je gospa Erna Mežnar poklonila zavoj s pripombo: "Imam knjigo za Vas:"

O, gospa, ko sem prebral naslov, kolika radost mi je prešinila dušo. Ali sem prav prečital: "**Thank you for the people in my life.**" Avtor: Erna Mežnar.

Gospa Erna Mežnar nam je v knjigi, zgaranih in od artritisa zaznamovanih rok, občuteno in privlačno opisala šest desetletij svojega plodnega življenja. Skratka, poklanja nam življenjepis svojega blagega in izvenredno ljubečega srca. Ko čitaš, se ti pred očmi razgrne in zapleše vrtnec nedolžne dobrote, vdanosti in skrbi v monumentalnosti vse njene biti. Gre za preprosto vseobsegajočo izpoved. Na njej pristen, preprost način, skozi prste, kakor jagode rožnega venca, ji polzijo besede in misli. Brez vsake visoko katederske nobel navlake je knjiga razumljiva za še tako navadnega zemljana. Polna je intimnih preizkušenj in resničnih anekdot.

Vsak izmed nas ima takšno ali drugačno svojo zgodbo in vsaka je pomembna, katere zgodovino bi morali ohraniti, jo dvigniti v zavest ter odkriti sledi naše prisotnosti tukaj, predno nas izbriše čas.

Rodoljubi, lepo priliko imate, da sebi, otrokom in vnucom kupite delček naše preživete zgodovine. Knjigo si lahko naročite pri gospe Erni Mežnar na naslovu: 3 Kamp Street Gawler SA 5118.

Draga Erna, Vaš trud je prav prijetna osvežitev. Čudim se, ko že priletna, s takim pogumom in slokovitostjo medčloveške ljubezni; z bistrim spominom in z neko vrsto magičnosti ste nam ponudila rujno kupo slovensko - avstralskega vina. Vsi, ki že toliko let z Vami delimo usodo, z vdanostjo in spoštovanjem iz globine kličemo: Bog lonaj!

Ivan Legiša, Adelaide, SA

Pred vrati je "Zlati jubilej" prvega slovenskega društva v Avstraliji

Slovensko društvo Melbourne praznuje v naslednjem letu 50. obletnico ustanovitve društva. Kje je 5. december 1954, ko so se zbrali mladi Slovenci in skupno poskusili ustanoviti klub, kjer bi se srečavali, se poveselili in ublažili tiho, v srcih skrito domotožje?

Iz tega dogovora o ustanovitvi kluba je bil 19. decembra 1954 sklican ustanovni občni zbor, ki je bil v dvorani na Theodore Street, St. Albans in ustanovljen je bil Slovenski klub Melbourne. V arhivu so shranjeni vsi zapisniki, ki dokazujejo o požrvovalnem delu nekaterih Slovencev pri prirejanju plesnih in kulturnih večerov, kakor tudi športnih tekmovanj, izletov in piknikov. V zapisnikih zvmemo tudi o zbiranju denarja za pomoč družinam v nesreči, kakor tudi zbiranju za dobrodelne namene.

Mnogi med nami so že pokojni, pa vendar: Društvo je raslo, se razvijalo. Bila so težka, pa tudi uspešna leta delovanja kluba. Kljub vsemu je društvo nudilo tisto domačnost, slovensko besedo, slovenske navade in običaje, po katerih smo vsi hrepneli.

Odbor Slovenskega društva Melbourne se je na pobudo člana in pododbora za „Zlati jubilej“, odločil, da se bo Zlati jubilej slavil vse leto 2004.

Že 6., 7. in 8. februarja 2004 bomo imeli razstavo likovne umetnosti in razstavo domače obrti. Uradna otvoritev bo 6. februarja ob 6 uri zvečer. Razstavljalo bo nad 30 razstavljalcev. Če želite razstavljati, lahko pokličete Iva Leberja ali Magdo Pišotek.

Že danes vas vabimo na to razstavo.

Več o sami razstavi in drugih prireditvah bomo poročali v prihodnje.

Milena Brgoč, predsednica SD Melbourne

20 let slovenske cerkve v Figtree

SLOVENSKO-AVSTRALSKI klub Planica iz Wollongonga je v nedeljo, 23. novembra 2003, praznoval dvajsetletnico kulturnega delovanja. Ob 5. uri popoldne smo se zbrali v naši cerkvi vseh svetih za slovesno sveto mašo, ki jo je daroval naš škof msgr. Peter Ingham skupaj z našimi duhovniki patrom Valerijanom in p. Filipom. Pridružil se nam je tudi zlatomašnik, minoritski pater Martin Vidovič, ki je bil v tistih dneh na obisku v Avstraliji. Predsednik kluba Ivan Rudolf je pozdravil škofa in vse navzoče ter se zahvalil p. Valerijanu in p. Cirilu za vso podporo, ki smo jo bili deležni pred dvajsetimi leti, ko se je klub odločil, da kupi od anglikanske skupnosti cerkev, dvorano in hišo. Gospod Ivan je v pozdravu povedal, da je naša slovenska skupnost

med najmanjšimi skupnostmi v Wollongongu in Illawarri, smo pa delavni in složni. Zato smo lahko pred dvajsetimi leti ustanovili slovensko središče v Figtree. V zadnjih dvajsetih letih je mnogo naših prijateljev, očetov in mater, sestra in bratov odšlo v večnost. Pogrešamo jih in danes se jih spominjamo ter zanje molimo, je v pozdravu povedal predsednik Ivan Rudolf.

Po slovesnosti v cerkvi smo bili povabljeni v klub na večerjo, kjer nam je Marinka Rudolf ob pomoči sodelavk postregla z večerjo in sladko zakusko.

Naš klub ni številen. Okrog dvesto slovenskih družin živi v Wollongongu in okolici, okrog sto se nas je zbralo v cerkvi, ki smo jo napolnili. Naj gre zahvala vsem našim duhovnikom in gospodu škofu za slovesen obred naše obletnice, predsedniku Ivanu Rudolfu in njegovi družini za vso dolgoletno

požrtvovalno delo, Barici Brodnik, Andreju Žičkarju in Vesni Hatežič ter pevkam za lepo petje, mežnarju Hansu Konradu za skrbno mežnarjenje, Terezi Kropič, Margaret Hatežič in vsem tistim, ki radi priskočijo na pomoč pri klubu.

Upajmo na srečo, zadovoljno prihodnost, veselo snidenje in zadoščenje. Narodne noše so nas vse poživile. Pristrčen pozdrav vsem. Živio!

Ivanka Žabkar

Čestitke slovenskemu občestvu v Wollongongu in Illawarri ob 20- letnici blagoslovitve vaše prelepe cerkvice vseh svetih in ustanovitvi vašega središča. Ponosen sem, da sem lahko z vami in ob vas doživel začetak in rast. Sprejmite iskrene čestitke in pristrčne pozdrave in se še naprej radi srečujte ob vseh svetnikih, Mariji Pomagaj in sv. Frančišku Asiškemu. Bog živi predsednika Ivana Rudolfa, člane odbora in kluba in celotno slovensko skupnost ter vaše prijatelje, ki radi prihajajo med vas!

pater Ciril A. Božič

Zvonko Groznik, Anna Jaklič, Ivan Rudolf.

Bog je odgovor na vsa naša trpljenja in preizkušnje

*Pišem Vam iz Wodonge v Viktoriji. Mami sem pomagala pri pospravljanju hiše in sem prišla do teh papirjev, ki Vam jih pošiljam. Najprej je kopija dokumenta izpustitve iz zapora, naslednje pa je njeno razmišljanje na sveti večer v zaporu. Zamislila sem se ob prebiranju teh vrstic nad trpljenjem, ki so ga izkusili mnogi v času vojne in nad tistimi, ki so izgubili svoje življenje. Mislim, da poznate mojo mamo **Katarino Serbinek**, ki živi v North Wodongi. Bog je odgovor na vsa naša trpljenja in preizkušnje. Ko gledam na življenje svoje mame, vem, da jo je le Bog lahko pripeljal tako daleč. Morda bo njena misel komu pomagala, da se bo zamislil, kako živi, še posebej našim mladim. Bog Vas blagoslovi.*

Brigita Hore, Wodonga, VIC

SVETI VEČER V ZAPORU

Utrujeni in premraženi pod stražo mrkih paznikov,
v dežju in blatu delamo cesto sredi slavonske ravnin.
Utrujeni do smrti, vendar nas pazniki neusmiljeno priganjajo,
kakor da hočejo danes narediti vse.
Ali so to ljudje ali živina?

Tam daleč nekje pa se slišijo zvonovi,
tako lepo in milo, da nam je v tej strahoti
le lepo pri srcu.
Kaj je danes? Zakaj zvonovi tako skrivnostno pritrkujejo
in zvezde vse topljeje sijejo...?

Nežno kakor harfe spev pa se preliva v srcih naših:
»Mir ljudem na zemlji in slava Bogu na višavah!«
Danes je sveti večer...
A oni, ki tega ne poznajo,
nas še težje mučijo.
Krog nas le tema je in strah,
vendar Ti novorojeni nam daješ moči,
da lahko prenašamo strahote onih,
ki Te ne priznavajo.

Hrepenenje je v mojem srcu, kljuje kot kragulj,
da še huje žge boleost, teži, mori.
Le enkrat še poklekнем naj
k Božjim jaslicam doma,
naj enkrat še zvon domači mi zapoje.

Ko vse že mirno spi in noč razgrinja krila,
tema vleče se preko slavonskih ravnin,
se v temnih ječah sliši spev melodij:
SVETA NOČ, BLAŽENA NOČ.

Tam daleč nekje pa se sliši mili glas zvonov
kakor glas rajskih strun...

Iz Kraljičine dežele

Iz Kraljičine dežele bi vam rad poročal o veselih dogodkih, obiskih, srečanjih in jubilejih.

V nedeljo, 9. novembra 2003, smo imeli na slovenskem hribčku Planinke obisk gostov iz Slovenije.

Naj omenim najprej častitega gospoda dekana MARTINA PUŠENJAKA – župnika župnije Ljubno ob Savinji, po rodu iz Velenja, ki je tudi zastopnik Rafaelove družbe. Razložil nam je o delovanju RAFAELOVE DRUŽBE, ki pomaga slovenskim izseljencem po svetu, posebno sedaj, ko je nastala potreba pomoči rojakom v Argentini. Težave in problemi izseljencev niso samo v posledicah ekonomske krize v Argentini, ampak tudi zato, ker so mnogi izgubili denarne prihranke, vložene v tamkajšnjih bankah in pa tudi v nepripravljenosti in nerazumevanju slovenske vlade do svojih ljudi - izseljencev, ki so se znašli v težavah.

Med nas je prišel tudi častiti gospod IVAN KOREN - župnik v Teharjih pri Celju, ki nam je prinesel pozdrave iz Slovenije in kartice s sliko teharskega spomenika. Teharje nosijo težo obremenjene zgodovine slovenskega naroda. Posledice in bolečine te hude povojne tragedije se še vedno vidijo na ljudeh, ki jih čutijo in poznajo.

Pater MARTIN VIDOVIČ - minorit, je bil že leta 1974 (pred 29 leti) v Brisbanu z ansamblom MINORES. S patrom smo obujali spomine na tiste vesele dneve njihovega gostovanja med nami. Pater Martin sedaj je župnik v Gradcu v Avstriji in je ravnokar obhajal 50 letnico mašniškega posvečenja. Ta novica jubileja je bila za nas toliko bolj pomembna, saj nas spominja veselega srečanja z njim v mladih letih - ob priliki koncerta Minores v Brisbanu. S patrom Martinom je prišel tudi njegov prijatelj in dolgoletni pomočnik Stanko Kunstek, ki ima bratranca Vladimirja Straška v Lightning Ridgu. Oba sta se odločila, da sprejmeta Vladimirjevo povabilo in ga obiščeta v tem oddaljenem mestu, da spoznata zanimivosti kraja in pa njegov rudnik opalov.

Obiskal nas je tudi pater BORIS MARKEŽ – prokurator in definator slovenske frančiškanske province. V Avstralijo je prišel kot zastopnik provinciala frančiškanov patra Staneta Zoreta - ob priliki praznovanja 35- letnice blagoslovitve slovenske

cerkve sv. Cirila in Metoda v Kew in 30- letnice sv. Rafaela v Sydneyu. Vodil je tudi jubilejno praznovanje zakoncev v Merrylandsu, ko so se spomnili tudi 40- letnice prihoda patra Valerijana in 5- letnice patra Filipa v Avstralijo. Pater Boris je tudi osebno praznoval 25- letnico svojega mašniškega posvečenja. Obema jubilantom sta v imenu tukajšnje slovenske skupnosti čestitala sestra Zala in njen bratec Mathew Skrbiš ter izročila šopke avstralskih rož. Pri tem moram omeniti spretnost Miriam Klemen pri organiziranju tega praznovanja, kakor tudi pridne kuharice v društveni kuhinji, ki so za številne udeležence pripravile dobro kosilo.

Seveda pa ne smem pozabiti našega patra Valerijana, ki nam je pripeljal goste iz domovine in tudi vodil slovesno sveto mašo. Primerno tej slovesnosti smo bili deležni tudi zelo poučne pridige, ki jo je imel pater Martin Vidovič, ko nam je lepo razložil pomen evangelija in beril stare in nove zaveze ob priliki uboge vdove, njenega popolnega zaupanja v Boga in Jezusovi popolni predanosti volji nebeškega Očeta.

Obisk gostov iz Slovenije nam je poživil nedeljsko srečanje naše slovenske skupnosti v Brisbanu. Na to nedeljo v novembru se redno zberemo po maši pri znamenju - kapelici Marije Pomagaj, kjer skupno molimo za vse pokojne, ki so umrli v tukajšnji državi Queenslandu, kakor tudi za pokojne sorodnike v domovini. Čeprav se število imen pokojnih na znamenju vedno večja, se nas je tokrat zbralo veliko, tako, da smo napolnili dvorano.

Ob tej lepi skupini gostov iz Slovenije in patra Valerijana iz Sydneya ter praznovanju jubilejev, smo tudi mi doživeli svojevrsten rekord, saj je bilo prvokrat v skoraj 50 letnem obstoju društva Planinke, da je maševalo pet slovenskih duhovnikov skupaj. Tukaj smo srečni, če nas eden slovenski duhovnik obišče petkrat na leto. Naslednji obisk duhovnika nam je obljubljen za drugo leto - na prvo nedeljo v januarju 2004.

Pošiljam Vam risbo v pogled, kakor tudi razlago slike, oziroma imena, ki je bilo že lani objavljeno v društvenem glasilu. Meni se zdi to delo pokojnega gospoda Mejača zelo lepo in zanimivo.

Upravni odbor društva Planinka je v novem tisočletju prilagodil ime društva Planinke novim potrebam sedanjega časa. Sedaj se društvo uradno imenuje: Bocce Centre Planinka Logan City Inc.

Novemu imenu se je moralo prilagoditi tudi naše glasilo in društveni znak. Bivša oblika našega znaka je v mapi naše Kraljičine dežele vsebovala samo slovenski motiv, ki nam ga je narisal pokojni arhitekt Cveto Mejač. Sedaj pa se je originalnemu slovenskemu motivu pridružil balinar, ki v okviru mape Queenslanda poudarja balinanje kot značilnost našega društva. Tako je v liku queenslandske mape združen slovenski motiv in balinarski šport. Marsikdo je lahko že tudi opazil novo tablo, ki je vzdana pri vhodu glavnih društvenih vrat z napisom novega društvenega imena. Lepo sezidani vhod nam je zgradil Romano Bukarica. Stari leseni obod je po 25 letih že odslužil, saj je bil tudi preizek za nove moderne avtobuse. Novo zgrajeni cestni vhod nasproti BP garaže pa nudi dostojno predstavo novemu okolju. Zgrajeno je novo cestno omrežje z novim lokalnim vhodom, ki nam nudi večjo varnost. Novo ime nas tako predstavlja tukajšnjemu svetu preko balinarskega športa, ki se tukaj dobro uveljavlja, saj je vedno bolj poznan kot Bocce club. Naše slovensko društvo Planinka pa je obenem postalo center balinarske panoge v tem delu Avstralije - Logan Cityju.

Poročati moram še o eni smrti tukajšnjega rojaka. V torek, 4. novembra 2003, je na svojem domu umrl za rakom **ADOLF KOLEDNIK**. Pokojni je bil rojen 22. aprila 1930 na Ptujju, kjer se je izučil za sodarja. V Avstralijo je prišel leta 1958 in se najprej naselil v Melbournu, kjer je 16 let delal bolnišnici za umsko prizade otroke. Nato pa se je leta 1991 z ženo Marijo preselil v topli Queensland. Adolf je bil poznan med nami kot mož beseda, pošten in miroljuben človek. Od pokojnega Adolfa smo se pred upepeljenjem poslovili v soboto, 8. novembra 2003, pri pogrebni maši, v njegovi farni cerkvi sv. Pavla v Woodridgu, ki jo je daroval tamkajšnji župnik Fr. David J. Batey. Adolf zapušča tukaj vdovo ženo Marijo ter brata in sestro v Sloveniji. Marija se vsem, ki so pospremili njenega moža na njegovi zadnji poti, iskreno zahvaljuje za lepo udeležbo, tolažilne besede in molitve. **Mirko Cuderman, QLD**

Pravica do življenja

V soboto, 13. septembra 2003, je bila organizirana v Melbournu javna demonstracija za pravico do rojstva nerojenih otrok. »Right to Life« je bila ustanovljena v Melbournu leta 1970 kot posledica sodniškega odloka sodnika Menhenita v Viktoriji. Ta odlok se imenuje »Menhenit ruling«. Sodnik je odločil, da kjer nosečnost ogroža življenje, telesno ali duševno zdravje matere ima ona pravico, da se nosečnost prekine. Dva zdravnika morata potrditi, da nosečnost ogroža duševno in telesno zdravje matere. Na žalost imamo v Avstraliji letno okrog 100 000 splavov, za katere brezvestni zdravniki potrdijo in Medicare plača za ubijanje nedolžnih, še nerojenih otrok. Katoliška Cerkev v Avstraliji se bori ne samo za pravice še nerojenih otrok ampak tudi za pravice ostarelih bolnikov, za katere brezvestni zdravniki in borilci za evtanazijo zahtevajo pravico samomora. Demonstracij se je udeležilo okrog 2000 ljudi, tu so bili predstavniki Cerkve in različnih političnih organizacij. Vzroki splavov so različni. Velikokrat so vzrok spolnih izživiljanj neporočenih in pa želja poročenih, ki nočejo biti obremenjeni z otrokom, materialistični duh in pomanjkanje vere med ljudmi.

»Right to Life« je organizacija, ki se bori za pravice nerojenih otrok. Prej ali slej bodo ljudje spoznali, da je umor lastnega otroka v nebo vpijoče dejanje.

Danes v Avstraliji ščitijo drevesa, kite in druge živali, nikjer pa ni zakona, ki bi ščitil nerojene otroke. Prav je, da molimo, da parlamentarci spoznajo pravico nerojenih in jih z zakonom zaščitijo.

Marko Zittergschlager, St. Albans, VIC

Dragi Adi Falež za rojstni dan

**Pri Adi je vedno toplo za vse,
nikdar vroče, nikdar hladno.**

**Adi se nikamor ne mudi,
ko ji zaupamo misli,
radosti in bolečine.**

**Zato, draga Ada, Te imamo vsi radi.
Želimo Ti še mnogo veselih in zdravih let,
da bomo v Tvoji bližini
praznovali življenje.**

Cilka Žagar, Lightning Ridge, NSW

Romanje v Medjugorje

Bil je vroč poletni dan, 17. julija 2003, ko smo se Tilka, Valentin in Lenti Lenko, Marija Anžič in Matej Balažič dogovorili, da poromamo v Medjugorje. Mi štirje smo preživljali dopust v Sloveniji. Mateja smo naprosili za našega šoferja. On živi v Ljubljani. Ob drugi uri zjutraj smo krenili na pot iz Križa pri Komendi, kjer smo trenutno takrat mi živeli pri teti Rezki, kot smo jo vsi klicali.

Celih 18 let je preteklo, preden sva mogla z Lentijem izpolnit zaobljubo, ki sva jo sklenila v bolnišnici Epworth v Melbournu pred zadnjo operacijo očesa. Vid je na desnem očesu Lenti izgubil pred časom, ko njegov zdravnik pač ni imel srečne roke. Ko je tudi na levem očesu že po treh operacijah zopet nastal problem, je Lenti izgubil zaupanje v zdravnike. Bila je ura 10 zvečer, ko se ni mogel odločiti še za eno operacijo. Bil je star že 12 let in je mogel tudi sam odločiti, kaj hoče. Zdravnik je trdil, da bo brez zdravniškega posega ostal vid le še kakšen mesec ali dva. Imel je namreč 'detached retina'. Priporočila sva se Mariji v Medjugorju in rekla, da če Bog da, da vid ostane, bova poromala na Križevac. Naslednji dan je zdravnik uspešno opravil operacijo. Vid je ostal, čeprav samo malo. Midva pa vse do letos obljube nisva mogla izpolniti. Takoj, ko sva z možem Valentinom prišla 13. junija v Slovenijo, sva želela, da se pridružimo romarjem z avtobusom iz Ljubljane ali Maribora. Zaradi prevelike vročine v juliju romanj niso organizirali. Ko sem to potožila na srečanju Slovencev na Brezjah naši misijonarki Mariji Anžič, je ona takoj rekla: »Bi pa še jaz šla in bi lahko skupaj potovali z avtom.« Pridružil se nam je še Matej Balažič in smo dogovorili za 17. julija 2003.

Potovali smo čez Gorjance. Prestopili hrvaško mejo v Metliki in se za kratek čas ustavili za zajtrk in kosilo. Potovali smo po opustošeni hrvaški deželi preko Karlovca, Plitvic, Knina, Sinja. Prestopili smo

bosansko mejo in srečno prispeli v Medjugorje ob eni uri popoldne.

Naša prva pot je bila v cerkev k Mariji. Molili smo zbrano za vse svoje namene in za vse avstralske Slovence. Zatem smo našli prenočišče pri zelo prijazni družini in se malo okrepčali. Ob tretji uri popoldne smo se Lenti, jaz in mož Valentin napotili na Križevac. Bilo je vroče ali naša želja je bila, da pridemo na cilj. Stopinje so ob tem križevem potu do Križevca zelo nesigurne, saj ni drugega,

kot samo kamenje. Končno smo le prišli do križa vrh hriba **(fotografija levo)**! V tihi molitvi smo se zahvalili Bogu in medjugorski Mariji za dar oči! Pot navzdol je bila za Lentija zelo naporna. Morali smo hiteti, da smo pravočasno prišli nazaj do cerkve k maši ob sedmi uri zvečer. Občutek sreče lahko človek le doživi, ne da se to napisat. Pri maši je bilo okrog oltarja nad 20 duhovnikov. Na oglasni deski smo prebrali, da bo drugo jutro maša v hrvaškem jeziku ob pol osmih zjutraj. Domenili smo se, da bomo pri tej maši. Ljudje, ki so nam dali stanovanje, so bili zelo vpljudni in prijazni. Gospa nam je zelo lepo postregla. Tudi zajtrk nam je pripravila.

Pred mašo sem jaz želela opraviti spoved. Takoj, ko stopim v cerkev, je na prvi spovednici pisalo 'Hrvatsko'. Stopim v spovednico in se opravičim, da ne govorim tega jezika najboljše, ker sem Slovenka. Spovednik mi odgovori: »Saj sem tudi jaz Slovenec!«. Bog je poskrbel, da sem lahko tako daleč od doma opravila spoved v slovenskem jeziku. Zame je bil to vidni čudež.

Podali smo se zopet na dolgo pot nazaj. Ustavili smo se ob Plitvičkih jezerih in si ogledali lepote tega kraja. Pozno zvečer 18. julija 2003 smo se vrnili domov, ker je imela Marija Anžič naslednji dan druge obveznosti. Hvala ti, Marija, da si nam pomagala izpolniti to zaobljubo. Hvala tudi Mateju, ki nas je tako srečno vozil. **Tilka Lenko, Melbourne**

Hčerka o svojem očetu

Spoštovana Marija, pošiljam vam lep članek za Matico mrtvih. Če želite vedeti še kaj več o tem, kar vprašajte me.

Obenem se zahvalim za članek, ki ste ga objavili v MISLIH o mojem pohodu do Mackaya.

Marjan Lauko, QLD

Danes, 21. novembra 2003, sem prejel po pošti naslednje pismo, ki je pisano v angleščini in tako ga tudi ponatisnem:

Dear Marijan!

Here is a small letter that you requested from my mom. I probably went into great detail. I really don't know what you wanted, but I hope it helps. I would greatly appreciate it, if you do publish anything on my father, if I could get a copy. Thank you. You could send it to my mum.

“THE LIFE OF MY DAD”

ALOJZ ANTON ŠKOF born May 8th 1930, died October 8th 2003.

Born in Muta, Slovenija, married and had two daughters, Milena and Tanya. As times were tough after the war, he decided to pack his family and go across the border, to pursue a better life, with only the key to their place and 20 Dinars in his pocket. On October 27th 1957 at 6 o'clock in the morning we crossed the border and arrived that evening in Austria. Arrived in Melbourne, Australia on the ship Aurelia in 1958. It was a very hard life at the beginning with two children. He decided to get some education and got a ticket for a tool and dye maker, for which he worked until the family decided to pack up again, this time not for a better life, but something different. He decided to go to Vancouver, Canada in 1970, for he so much loved the mountains, where he and mum spent many years hiking and skiing. He quickly built himself a wonderful life, where he continued to work as a tool and dye maker for 'EBCO'. His daughters married, giving him some wonderful grandchildren, who later on would give him three beautiful great-grandchildren.

One more time he packed himself up for yet another adventure - back to Australia. For nine months he travelled from the top end of Queensland to the bottom of Victoria and to the harsh outback, to the opalfields then back to Canada, only to tell his family and friends that he will return to Australia to retire.

In 1989 he settled on the Sunshine Coast, Queensland, what he called 'paradise'. Lived there for about 13 years and then moved to Coodanup, south of Perth, Western Australia, where they lived for 18 months, only to find he had a tumor on the brain. He fought one surgery, five months later another, until sadly on October 8th 2003 at 11pm he died peacefully in Peel Campus Hospital, Mandurah.

He will be greatly missed by everyone he touched. A man of many trades, gentle and loving, full of life and laughter and most of all loved his family.

Milena Logan, daughter

Dear Milena,

Your loving words, your love for your father, have indeed touched my feelings and I am sure the feelings of everybody who knew him. I have known him for many years and could not find more appropriate and better words to describe him. With loving daughters like yourself and Tanya, a wife like your mum, I am sure he left this abode in peace. Love and Peace to you, Tanya and your mum Maria.

Marijan Lauko

Novice iz Newcastla

Preteklo je kar nekaj časa, odkar smo se zadnjič oglasili iz Newcastla, zato Vam pošiljam nekaj novic, ki so žalostne, saj nas je od julija naprej za večno zapustilo kar nekaj rojakov. **ANDREJ PICHLER**, ustanovni član Slovenskega društva «Tivoli» v Newcastlu in njegov prvi blagajnik (brez denarja), je umrl v John Hunter bolnišnici, 21. avgusta 2003. Kratek čas je preživel v domu za ostarele, kjer je padel in si zlomil gornji del noge. Moral je na operacijo, od katere se ni več opomogel.

Andrej se je rodil 10. septembra 1911 v Domžalah. Poročil se je s Hermino, rojeno Premk iz Mengša. Takoj po končani vojni se je nekega dne vrnil domov in našel zaklenjeno in zapečateni hišo, družine pa nikjer. Sosedo so mu povedali, da je prišel tovornjak in odpeljal družino v neznanu. Iz lastne drvarnice je ukradel kolo in se podal na pot iskanja in upanja. Pot ga je vodila v Avstrijo, kjer je našel družino v taborišču blizu Lienza. Junija 1949 so Pichlerjevi prispeli v Avstralijo z ladjo Anna Salem.

Andrej se je zaposlil v železarni 17. decembra 1949 in družina si je ustvarila prijeten dom v Merewetherju.

Andrej je bil skrben mož in oče. Zelo je bil ponosen na svojo internacionalno družino, saj sta bila sin Andrej in hčerka Marta rojena v Sloveniji, sin Peter v Avstriji in hčerka Veronika v Avstraliji. V slovenski skupnosti sta bila Andrej in Hermina zelo znana in aktivna. Andrej je rad pel in bil dobre volje. Več let je bil član društva »Tivoli«. Čeprav smo že dalj časa opažali, da so njegove moči vedno hitreje pešale, je njegova smrt prizadela slovensko skupnost. Isto kot družina ga bomo tudi rojaki zelo pogrešali. Hvala, ti Andrej, za tvoje delo za dobrobit nas vseh. Pogreb katerega se je udeležilo veliko Slovencev in p. Filip, je bil na livadnem pokopališču v Sandgatu 27. avgusta. Pokojni zapušča ženo Hermino, otroke Andreja, Marto, Petra in Veroniko ter vnuke in pravnukinjo Daniello.

V petek, 29. avgusta 2003, je Pichlerjevo družino prizadela še ena smrt. Iznenada je v 63 letu starosti umrla žena starejšega sina Andreja. Poleg moža je zapustila sina Marka, hčerko Jennie in vnukinjo Daniello. Pokopana je na istem pokopališču kot njen tast Andrej Pichler.

Nekaj osmrtnic smo našli v dnevnih časopisih. Ker se pokojni niso družili s slovensko skupnostjo, so podatki zelo skromni.

RAZBORŠEK ERNIE je umrl 23. julija 2003. Pokopan je bil 28. julija 2003 na Macquarie Memorial Park pokopališču, Ryhope (novo pokopališče za Newcastle in okolico). Njegovi že pokojni starši so hodili na slovenske prireditve, ko se je slovensko društvo ustanovilo leta 1958. Zapušča ženo Venetto in hčerko Angelo z družino.

FRANC KOSTRIN je umrl 27. julija 2003, star 64 let. Znano nam je, da je že nekaj časa bolehal na srcu. Drugi podatki nam niso znani.

LILLIAN HUBBUCK, najmlajša hčerka pokojnega Vinka in še živeče matere Milene Erzetič, je umrla 17. avgusta 2003, stara 50 let. Nekaj dni pred smrtjo je imela strašen glavobol, potem je padla v nezavest in se ni več prebudila. Pogreb je bil 21. avgusta na Macquarie Park pokopališču, Ryhope. Zapušča moža Alana z družino, mamo Mileno Erzetič, ter brata Alberta in sestre Josephine in Sonjo z družinami. Podatke nam je posredoval g. Karl Meze.

Počivajte v miru in Bog vam daj večni pokoj!

Slovensko društvo »Tivoli«, Newcastle, je bilo 19. oktobra letos staro 45 let, kar smo sicer skromno proslavili ob priliki letnega občnega zbora. Čeprav se naše vrste vedno bolj redčijo in bolezní zahtevajo svoje, smo še vedno ponosni in veseli, da društvo po tolikih letih sploh še obstaja. Še vedno radi pridemo skupaj, da pokramljamo v domačem jeziku in še tudi kaj lepega zapojemo. Slovenska beseda in pesem sta nam še vedno najljubši. Zelo radi pomagamo drug drugemu in poskrbimo s prevozi za naša srečanja.

Pred nami so božični prazniki. Rojakom širom Avstralije želimo blagoslovljene praznike ter veliko medsebojnega razumevanja, spoštovanja, zdravja in ljubezni. Bog vas živi!

Maria Grossman, Newcastle, NSW

Zlati venec Planinke v Brisbanu

Prvi VENEC – vestnik slovenskega socialnega društva 'PLANINKA' v Brisbanu – je zložil, tako piše v naslovnici, S. Sivec v februarju 1956 (tako bo verjetno, ker je zadnja številka zgleda popravljena iz 5 na 6, toda ob koncu pravi, da bo društvo priredilo naslednjo zabavo na velikončni ponedeljek, 2. aprila 1956) – torej je bilo to v letu 1956. **Stanko Sivec**, pravi sedanja predsednica Marica Podobnik, je njihov zlati član, saj plačuje članarino vseh 50 let.

Povzeli bomo nekaj bistvenih stavkov iz te prve številke Venca, ki jih je zložil Stanko:

»Slovensko socialno društvo 'PLANINKA' v Brisbanu je ob svoji prvi obletnici ustanovitve izdalo za svoje člane prvo številko vestnika 'VENEC'. Društvo namerava po vestniku obveščati svoje člane o društvenem stališču, prireditvah, zabavah, dohodkih, izdatkih, prosvetnem in socialnem delu, ki ga izvršuje med rojaki...«

Sledi ZAHVALA ter nato NAMEN:

»Še sedaj, ko slovensko socialno društvo 'Planinka' stopa v drugo leto svojega obstoja, je še nekaj članov, ki še ne vedo, kakšen je namen našega društva. Zato društvo obvešča preko 'VENCA' svoje člane o velikem namenu, ki si ga je začrtalo ter se vljudno priporoča članom, da bi sodelovali pri izvrševanju dela, da bi ob drugi obletnici mogli pokazati lepe uspehe. Namen društva 'Planinka' je: